

Biskopens nyttårsmottakelse – nyttårshilsen fra fungerende biskop Leif Jørn Hvidsten 10.januar 2016

Kjære medarbeidere i den himmelske åker - avdeling Hamar bispedømme!

Utgangspunktet vårt er jo der: vi er Herrens glade gutter og jenter som vanner og steller og pleier det generasjoner før oss har plantet og sådd. Kirka setter oss inn i en sammenheng med mennesker fra hele verden til alle tider. Og som gode bønder og vingårdsdyrkere skal vi levere bruket fra oss til neste generasjon i bedre stand og hold enn vi overtok.

Ved nyttårsskiftet melder det seg viktige ord og uttrykk både fra året som var - og det som kommer: arbeidsplaner, boplikt, valglistor som kunne være både åpne, mangfoldige og levende, virksomhetsoverdragelse. ....det er nok å velge mellom.

Jeg vil ta fram to ord som jeg mener er viktige midt i alt det viktige som skjer i og rundt kirka for tiden. Og det er **trosopplæring** – og **flyktningekrise**.

Trosopplæring - fordi det er en systematisering av det kirka alltid har drevet med: spre budskapet om Jesus. Formidle til nye generasjoner gleden og takknemligheten over tro, håp og kjærlighet. Det er kirkas aktuelle, så vel som evige oppgave.

«Om nødvendig så også med ord» som diakonene sier – skal vi forkynne, lære opp, formidle, inspirere – til tro! Dette kan vi - på en måte! For vi har jo alltid drevet med det. Samtidig gjør reformen oss bevisst på en ny måte:

- vi må gjennomtenke sammenhengen i alt vårt ulike arbeide
- og ikke minst tilfører reformen oss god kompetanse på hvordan arbeide i en ny tid med nye muligheter.

Og altså **flyktningekrise** – fordi det er det mest akutte nåtidstema som umiddelbart angår oss alle. Og med flyktningekrise snakker jeg **ikke** om en krise for det norske samfunnet – men en krise for dem som flykter!

Det er dem det er flyktningekrise for – å måtte forlate alt kjent.

Det er dem det er krise for - å bli splittet fra dem de er glad i.

Det er dem det er krise for - å risikere liv og helse om en blir - eller flykter!

Og kirka vår, midt i verden som vi ønsker å være, må derfor forholde seg til flyktningenes krise.

Disse to temaene, trosopplæring og flyktningenes krise, henger sammen. På den direkte måten selvsagt, at vi som kirke berøres av verdens aktuelle utfordringer og krav. Men på en mer finurlig måte er det og en sammenheng mellom trosopplæring og flyktningenes krise.

For den Jesus vi forteller om er ikke uberørt av mennesker i nød, mennesker som lider, mennesker som blir forfulgt. Vi kan ikke samtidig lære om Jesus – og snakke foraktelig om mennesker i krise!

Trosopplæring - og flyktingenes krise. Det ene temaet kirkas evige oppgave. Det andre dessverre stadig aktuelt og akutt i denne tid. Og som kirke tenker jeg vi ved et årsskifte må se sammenhengen mellom dem. Hvordan er den Gud vi forkynner? Hvordan snakker vi om Guds mennesker? Hva slags holdninger springer ut av evangeliet?

Kirka kan ikke anwise politiske løsninger. Det er legitimt å vurdere samfunnsoppgaver og forhold ulikt. Verken Det gamle eller Nye testamentet eller Koranen eller andre hellige skrifter gir aktuelle politiske løsninger. Derfor må vi kunne debattere og være uenige – om hvor mange og hvordan og hvor flyktingene skal hjelpes. Men at de **skal** hjelpes – det sier trosopplæringa vår. Og at de **skal** behandles som vår neste sier også trosopplæringa.

Kirka må kreve at menneskene behandles med respekt - omtales som likeverdige, at deres nød og desperasjon tas på alvor. En kan ikke avvise nødlidende og desperate mennesker - med begrunnelsen å ville forsvare vår kristne arv og tradisjon. Da er det ingen kristen arv eller tradisjon å forsvare lenger!

I Norge har vi sans for å holde med den lille – «underdoggen» som det heter på nynorsk. Askeladden er – eller har vært - vår nasjonalhelt:

Han er åpen – og derfor finner han.
Han ser menneskene han møter – og derfor hjelper han.
Han har lite – men rett forvaltet blir det rikelig.

I norsk tradisjon går dette svært godt i hop med den Gud som utvalgte seg det lille og foraktede, som ikke gjør forskjell på folk, og som er mer nådig enn rettferdig! Og flyktingenes krise minner oss om at vår trosopplæring må være menneskenær, virkelighetsnær, jordnær. Bare slik får vi "*mer himmel på jord*" - som er den norske kirkes slagord!

Ved et nyttårsskifte må også de nyvalgte menighetsrådene nevnes! De har en helt sentral plass og oppgave i vår kirke. Ved høstens valg kom det mange nye inn i rådene i bispedømmet - i tillegg til trofaste veteraner. Som folkekirke må vi både rekruttere og appellere bredt, så jeg vil gratulere alle de nye menighetsrådene og sende med alle gode ønsker i arbeidet framover.

En spesiell hilsen må også rettes til det nyvalgte bispedømmerådet. For første gang var det valg med ulike lister, forhåpentligvis begynnelsen på et øket kirkelig demokrati. Også der en blanding av nye og erfarne - lykke til i Bispedømmerådet!

Ved en nyttårsmottakelse hører det og med, med liturgisk presisjon, å takke alle bispedømmets ansatte for den innsats de har gjort i året som har gått! Hamar bispedømme har dyktige, trofaste, dedikerte medarbeidere som med ord, toner, PCer, telefoner, vaskekluter og gravemaskiner bidrar til Guds rikes utbredelse - og et godt rykte for Den norske kirke!

Takk til dere alle!

Og så er nyttårsmotakelsen åpnet!